

at bebrejde ham, at Gaaseleverpostejen ikke var tilstrækkeligfrisk.

Mens de sad ved Desserten, kom Per ret naturligt til at tale om Neergaards gaadefulde Selvmord, der havde vakt en overordentlig Opsigt omkring i Byen og jo desuden paa en overraskende Maade havde faaet Betydning for ham selv. Han udtalte som noget, der ikke kunde være Genstand for Tvivl, at Neergaard havde været sindssyg, og han beskrev til Bevis herfor omstændeligt deres Sammenkomst Natten før Selvmordet og den overnervøse Sindstilstand, hvori han hen paa Morgenens havde testamenteret ham sine Efterladenskaber, uden at Per den Gang selv havde forstaaet, hvad der foregik. Han meddelte tillige, hvad der rygtevis fortæltes, at der havde været Kvindehistorier med i Spillet. I hvert Fald skulde hans Værtsfolk have ymtet om en tilsløret Dame, som en Timestid efter, at Liget var bragt ud af Huset, var kommen kørende i Droske og uden at ane noget havde ringet paa hans Dør og siden sendt en Kurv fuld af Roser til hans Kiste.

Mens Per talte, sad Fru Engelhardt med den ene Albu paa Bordet og lod Spidsen af sin Lillefinger glide langsomt rundt langsmed Randen af hendes Glas. Hun gav sig et halvt fraværende Udtryk; lod, som om hun velvilligt men ikke særdeles interesseret hørte efter, hvad han meddelte. Da Per ikke desmindre vedblev at fortælle og